

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 101/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 stycznia 2023 r., sygn. akt III Ko 556/21.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Skazany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Obraza przepisów postępowania karnego, tj. art. 7 k.p.k. mająca wpływ na treść orzeczenia, polegająca na dowolnym i bezpodstawnym uznaniu, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia krzywdy wyrządzonej wnioskodawcy w związku z jego tymczasowym aresztowaniem w sprawie III K 313/19 Sądu Okręgowego w Szczecinie jest kwota</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>167 600 zł, podczas gdy prawidłowa ocena i analiza zebranego materiału dowodowego z uwzględnieniem zasad prawidłowego ustalenia wysokości zadośćuczynienia nakazuje uznać zasądzoną kwotę zadośćuczynienia za rażąco wygórowaną, nie znajdującą oparcia w materiale dowodowym.</p>		
<p>1. 2.</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sformułowany w apelacji prokuratora zarzut rzekomego naruszenia art. 7 k.p.k. okazał się ze wszech miar chybiony.</p> <p>Rzecz w tym, iż Sąd Okręgowy w procesie oceny dowodów respektował w całej rozciągłości zasady poprawnego rozumowania, prawidła logiki, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.</p> <p>Pierwszoinstancyjna ocena dowodów znamionuje niezbędny dystans Sądu ad meriti, jego krytycyzm,</p>			

roztropność,
pogłębioną refleksję.
Próżno w niej szukać
jakichkolwiek luk
narracyjnych,
mankamentów
natury
intelektualnej.

Przekonuje ona o
uchwyceniu istoty
rozpatrywanej
sprawy, znajomości
realiów izolacji
więziennej, w tym
tej wynikający z
tymczasowego
aresztowania, które
na domiar tego w
przypadku
wnioskodawcy
zostało dość mocno
rozciągnięte w
czasie, bo sięgnęło
blisko czternastu
miesięcy.

Bezsprzecznie Sąd
Okręgowy każdemu
z zebranych
dowodów nadał
właściwe znaczenie
procesowe,
wzajemnie je
powiązał, spojrzął
na wydźwięk ich
całokształtu w
sposób
wszechstronny,
kompleksowy.

W konsekwencji
pierwszoinstancyjna
ocena dowodów
jawi się jako
w pełni swobodna,
a nie dowolna,
co bezpodstawnie
sugeruje w swej
apelacji prokurator,
a zatem korzysta z
ochrony procesowej

wynikającej z przywołanego na wstępie przepisu bez żadnych ograniczeń.

Sąd merytorycznie właściwy nie pominął żadnego z dostępnych dowodów, nie przerysował znaczenia któregokolwiek z nich, w oparciu o nie wykreślił rzeczywisty obraz gehenny, której doświadczył w trakcie pozbawienia wolności W. J..

Lektura skargi apelacyjnej przekonuje, iż obok omówionego wyżej zarzutu zasadniczego, w istocie, zresztą wbrew dyspozycji art. 427 § 2 k.p.k., w jej uzasadnieniu podniesiony został zarzut poświęcony zakresowi pierwszoinstancyjnego postępowania dowodowego.

Kontrola zaskarżonego wyroku przeprowadzona w tej płaszczyźnie również nie doprowadziła do podważenia stanowiska Sądu Okręgowego w najmniejszym choćby stopniu.

Rzecz w tym, iż Sąd ad meriti bezbłędnie wykreślił ramy postępowania dowodowego, wykazał na potrzeby tego niezbędną aktywność procesową, zasadnie nie dostrzegł potrzeby sięgania po dowody proponowane w apelacji prokuratora.

Po pierwsze, odnotować wypada w tym miejscu, że oskarżyciel publiczny w obliczu treści zeznań wnioskodawcy złożonych w toku rozprawy głównej dniu 4 października 2022 r. nie tylko nie wystąpił z inicjatywą dowodową obliczoną na poszukiwanie źródeł informacji o warunkach izolacji więziennej W. J. ponoć mu obcych, ale zademonstrował w tym zakresie całkowitą bierność procesową, skoro uchylił się nawet od zadania mu jakiegokolwiek pytania w ogóle, a poświęconego tej kwestii w szczególności.

Tymczasem od podmiotu kwalifikowanego

oczekiwać należy profesjonalizmu, odpowiedniego zaangażowania w postępowanie sądowe prowadzone z jego udziałem, unikania powoływania się na rzekomą konieczność działania przez sąd z urzędu w sytuacji dysponowania przez siebie instrumentami, z których na wcześniejszym etapie nie skorzystał (przy okazji lekturę unormowania zawartego w art. 427 § 2 k.p.k. warto autorce apelacji zarekomendować).

Po drugie, podobną pasywność prokurator zmanifestował po sporządzeniu w postępowaniu sądowym opinii psychiatryczno - psychologicznej, w związku z jej zawartością żadną miarą nie domagał się uzupełnienia pierwszoinstancyjnego postępowania dowodowego.

Po trzecie wreszcie, skarżąca straciła z pola swego widzenia notoryjny charakter faktów, które stanowiły przedmiot ustaleń

Sądu Okręgowego ,
zaś w skardze
apelacyjnej podjęła
próbę tyleż
spóźnioną, co
zakończoną
całkowitym
niepowodzeniem,
ich podważenia.

Warunki izolacji
więziennej stanowią,
w ocenie Sądu
Apelacyjnego,
jednak wiedzą
powszechnie znaną,
podobnej jak i
traumatyczność
doświadczeń tego
rodzaju, zwłaszcza
dla osób, które nigdy
wcześniej w konflikt
z prawem nie weszły,
a się się w nich
znalazły.

Niezależnie od tego
nie są one,
bo przecież po
prostu być nie
mogą, obce przede
wszystkim organom
ścigania i wymiaru
sprawiedliwości,
jeżeli natomiast
autorka apelacji
doświadczyla
deficytu informacji
na tę okoliczność
w związku z
wykonywaniem
czynności
służbowych,
powinna
zdecydowanie
ważniejszą,
bardziej wnikliwą
analizą objąć opinię
psychiatryczno -
psychologiczną

dotyczącą
wnioskodawcy.

Biegle, które ją
sporzystały,
wyróżnie odwołały
się w niej do
własnych
doświadczeń,
swojego spojrzenia
na realia aresztów
śledczych, w tym
oddziałów
psychiatrycznych
więziennej służby
zdrowia.

Podkreśliły, że znają
bardzo dobrze
warunki panujące w
oddziale psychiatrii
sądowej Aresztu
Śledczego w
Szczecinie, a szerzej
w ogóle w tej
jednostce
penitencjarnej.
Zwróciły uwagę na
dyskusyjną jakość
posiłków, dyktat
osób grypsujących,
starej recydywy, jak
to ujęły, skazanych
wielokrotnie
karanych, dla
których pobyt w
warunkach
pozbawienia
wolności jest
pewnym sposobem
na życie, czymś
oczywistym i
normalnym.

Rzecz jasna
wnioskodawca
dysponował
formalną
możliwością
poszukiwania w

sytuacjach dla siebie niekorzystnych, wynikających z wywieranej na niego presji przez innych, bardziej doświadczonych osadzonych, oczekiwanego przez nich podporządkowania się osobom stojącym wyżej w hierarchii więziennej, dzielenia się z nimi swoimi zakupami, pomocy u przedstawicieli administracji aresztu śledczego, tym niemniej w oparciu o własne kalkulacje po tego typu działania nie ściągnął zakładając, zdaniem Sądu odwoławczego zasadnie, ich bezskuteczność, a w każdym razie nieopłacalność.

Z tej perspektywy istotne okazuje się właśnie jego nastawienie, subiektywne przekonanie o ryzyku ujawnienia jego ewentualnej aktywności tego typu, potencjalnych negatywnych konsekwencjach złożenia skargi, czy wniosku o interwencje, po prostu zagrożeniu odwetem za to

ze strony innych osadzonych.

Wnioskodawca zademonstrował poczucie bezradności, zagubienie, brak przystosowania do warunków izolacji, czego najlepsze świadectwo stanowią ośmiokrotne zmiany celi, poszukiwanie korzystniejszych warunków osadzenia.

Zarówno z zeznań W. J., jak i opinii psychiatryczno - psychologicznej wynika, że wnioskodawca w związku z tymczasowym aresztowaniem przeżył ostrą reakcję na stres, bo nigdy wcześniej nie był pozbawiony wolności, stanął zaś pod zarzutem usiłowania dokonania zabójstwa rodzonego brata. Wyrażała się ona obniżeniem nastroju, brakiem łaknienia, kłopotami ze snem albo w ogóle bezsennością, co skutkowało koniecznością udzielenia mu wsparcia farmakologicznego.

Autorki przedmiotowej ekspertyzy sądowej zaakcentowały, że szczególnie uciążliwy dla wnioskodawcy okazał się pobyt w oddziale obserwacyjnym.

Znalazł się on wówczas w środowisku osób psychicznie chorych, podejrzanych o najcięższe przestępstwa, zachowujących się nieprzewidywalnie.

Doświadczył z tego tytułu lęku, niepokoju, obawy o własne życie i bezpieczeństwo.

Wystąpiły u niego zaburzenia lękowo - depresyjne, które, zdaniem biegłych, istnieją nadal i szybko nie ustąpię, obejmują one jego funkcji

intelektualne, emocjonalne i wolicjonalne, a wiązać należy je bezpośrednio z faktem stosowania wobec wnioskodawcy pozbawienia wolności.

W podsumowaniu odnotować wypada, iż Sąd Okręgowy niewadliwie zrekonstruował obraz pobytu

wnioskodawcy w izolacji więziennej, charakter i skalę jego negatywnych doświadczeń z nią związanych, ich traumatyczność, a wreszcie ujemne skutki dla aktualnego stanu zdrowia psychicznego W. J..

Uwzględnienie tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż Sąd Okręgowy w najmniejszym nawet stopniu nie przeszacował poziomu krzywdy wnioskodawcy, miarkując zadośćuczynienie z tego tytułu żadną miarą go nie przerysował z perspektywy realiów społeczno - gospodarczych.

Przyjęcie przelicznika w postaci 12.000 zł za jeden miesiąc oczywiście niesłusznego tymczasowego aresztowania spotyka się w okolicznościach tej konkretnej sprawy z pełną aprobatą Sądu Apelacyjnego, jawi się jako adekwatne w stosunku do losu, którego doświadczył wnioskodawca, jego poczucia

niepewności o swoją przyszłość, niesprawiedliwości w obliczu przekonania o swojej niewinności, podjęcia obrony przed bratem, który prześladował go zarówno wcześniej, jak i krytycznego dnia, postawienia go w roli napastnika, sprawcy, gdy tymczasem był ofiarą konfrontacji zainicjowanej przez tego ostatniego.

W istocie nie sposób przejść do porządku nad jednym z wniosków opinii psychiatryczno - psychologicznej, stosownie do którego żadne finansowe zadośćuczynienie nie zneutralizuje istniejących u wnioskodawcy zaburzeń lękowo - depresyjnych, które wymagają wsparcia w postaci leczenia ambulatoryjnego.

Zawarty w apelacji prokuratora postulat ukształtowania zadośćuczynienia należnego wnioskodawcy od Skarbu Państwa w oparciu o przemnożenie okresu jego izolacji więziennej przez średniomiesięczne

<p>wynagrodzenie okazał się chybiony, bowiem byłoby ono wówczas oczywiście zbyt niskie, nie zrekompensowałoby w odpowiednim stopniu krzywdy W. J., w odczuciu społecznym okazałoby się ono po prostu niesprawiedliwe.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku przez obniżenie zasądzzonego zadośćuczynienia do kwoty 86 021,29 zł, a w pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Zarzut kasatoryjny zawarty w apelacji prokuratora okazał się całkowicie bezzasadny, a na domiar tego sformułowano go zupełnie na wyrost, jednak wbrew dyspozycji art. 437 § 2 k.p.k., jako że w przedmiotowej sprawie próżno byłoby szukać konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego nawet wówczas, gdyby zmaterializowała się potrzeba sięgnięcia po dowody proponowane przez jej autorkę.

W takiej sytuacji otwarta byłaby droga do rozbudowania wcześniejszego postępowania dowodowego przed Sądem odwoławczym bez uchylecia wyroku Sądu I instancji, skoro prokurator w ogóle nie wnioskował o ponowne odebranie zeznań od W. J., zaś opinii psychiatryczno - psychologicznej nie zakwestionował.

Wniosek reformatoryjny z kolei nie zasługiwał

<p>z przyczyn wskazanych w rozważaniach poświęconych zarzutowi odwoławczemu na uwzględnienie, a ich powielanie w tym miejscu wypada uznać za zbędne.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie o wysokości zasądzonego zadośćuczynienia.</p>		
<p>Zwiąże o powodach utrzymania w mocy</p>		

<p>Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy przedstawione zostały w rozważaniach Sądu Apelacyjnego poświęconych omówieniu zarzutu odwoławczego podniesionego w apelacji prokuratora.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II.</p>	<p>Na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. orzeczono o ponoszeniu przez Skarb Państwa wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

SSA Przemysław Żmuda SSA Jacek Szreder SSA Andrzej Olszewski	
---	--

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wysokość zasądzzonego zadośćuczynienia.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana